

— A —

ZSIDÓKÉRDÉS.

Írta:

MARTINOVICH SÁNDOR S. J.

Kiadja, a Pius Kollégium Pécsen.

I-SÓ KIADÁS.

— ✻ —

ÁRA 2 KORONA

BIZTOSÍTÓ SZELEP.

Jászi Oszkár a Huszadik Század szerkesztője 1917 júniusában felszólította a magyar tudomány és irodalom összes művelőit, hogy szabadon nyilatkozzanak a következő három kérdésben: 1. van-e zsidókérdés? 2. Miben látják a zsidókérdés okait? 3. Miben látják megoldásának módozatait? Ezzel a zsidókérdés előke-rült eddig megközelíthetetlen rejtekéből a nagy nyilvánosság elé. Ne gondoljuk azonban, hogy Jászi Oszkárék nagylelkűsége folytán, hanem pusztán politikából. Belátták ugyanis a nyugatos zsidók, hogy a világháborúban annyira kiéleződött zsidóproblémát nem lehet többé agyonhallgatni. Az ankét csak biztosító szelep akart lenni, hogy aztán egy hatalmas antisze-mita akció esetén ne az ő kárukra robbanjon föl a zsidóellenes engergákkal telített kazán. A szabadkő-műves filozemitizmus magához akarta ragadni a kezdeményezést, hogy aztán a megoldásra kedvező befolyást gyakoroljon.

Az ankétnek meglett a kívánt eredménye. A Huszadik Század ugyanazon év augusztusi kötetében közreadta a hozzá beérkezett véleményeket. Hatvan nyilatkozat jelent meg, fele zsidótól, köztük 20% mosolyt fakasztó öndicsekvés, mely cinikus frazeo-

lógiaival tagadja a zsidókérdés fölvetésének a jogsultságát is. A hozzászólások nagyobb része azonban megállapítja annak létezését. Vannak közöttük igen komoly, őszinte és tárgyilagos nyilatkozatok is, így pl. Buday Barna, Cholnoky Jenő, Concha Győző egyetemi fanár és Rádiós Elemér hozzászólásai.

Sőt akadt zsidó is, aki makkabeusi hősiességgel rántja le a leplet a zsidókérdés miszticizmusáról, így pl. Bettelheim Samu az Amerikai Magyar zsidók Szövetségének a megalapítója, szinte lesújtó kritikát mond fajáról: „A háború kincseket szerez a kalmárnak és a tönk szélére jutatja a hivatalnokok, alkalmazottak stb. tömegeit. Az új és gyorsan szerzett gazdaság pompázni szeret. Ha majd a szerencsétlen agyonnyomoritott nép a háború után komor vasárnapjain a vendéglők és kávéházak terraszaik előtt elmegy, fokozódó keserőséggel látja a hadseregszállítók feleségeit hatalmas divatkalapokkal és ragyogó ékszerekkel önmegelégedetten mosolyogva fiatal gazdaságuk mézesheteit élvezni. Színházban pedig kakasülőről látja majd őket a páholyszegélyen át kacérkodni és győzelmessen áttörni a zártszéksor első vonalába ... Egy antiszmita korszak előtt állunk Magyarországon”¹

Igy beszél egy őszinte és józan zsidó. Nekünk jobban imponál az egyenesség, mely be meri vállalni fajtája bűneit, mint az egyenlőség hipokrita fölsziszzenése, amely Jászi Oszkárakra is anatémát kiált, amiért a zsidókérdést fölvetni engedte. Hát vajon csak a zsidó hibáiról nem volna szabad nyíltan tárgyalni Magyarországon? Sőt merjük állítani,

¹ Lasd: Magyar Kultura 1917. nov. 5. számában.

hogy éppen a zsidóság legfőbb érdeke, hogy ne bújék el e kérdés elől. Az utolsó 4 év tömeges bevándorlása és a világháború keserves tapasztalatai szokatlan lendületet kölcsönöztek az antiszemita törekvéseknek. Ezzel szemben strucc-politikát követni éppen a filozemitákra nézve volna a legnagyobb balfogás. Csakis a kérdés nyilvántartása, a hibák lojális beismerése, a nem igaz vádak higgadt visszautasítása veheti elejét a veszedelem elemi kitörésének, amelyre a háború után, amikor majd a cenzúra nem nyomhatja el az igazságot, kilátás van.

Ezek a szempontok vezérelnek bennünket is, amikor e füzetke lapjain nyíltan és őszintén, de szenvedelem nélkül tárjuk föl társadalmi életünk eme nyílt sebét. Kutatásaink közben talán keserű igazságokra fogunk bukkanni, amelyek egy csöppet sem hizelegnek az erősen kifejtett zsidó faji önértetnek. De ne feledjük, hogy az igazság néha durva és kíméletlen. Azért ha volnának olvasóim között filozemiták vagy pláne izraelita vallásuak is, ne vegyék ezt zokon. Mi általánosságban beszélünk és nem lehetünk tekintettel a kivételekre.

Tudjuk mi azt, hogy uzsorahajlamú kazár zsidók és a Jászi Oszkárék körül csoportosult nemzetközi zsidókon kívül, vannak úgynevezett magyar zsidók is, akik a velünk való folytonos érintkezés és bizonyos közös történeti múlt következtében a magyar gondolkozás és érzés-világhoz közel jutottak. Főleg a Dunántúl egyes városaiban és falvaiban találjuk őket. Ezek valami újfajta szolidaritást vállaltak a magyarral.¹ Számuk elég csekély, sőt a tömeges bevándorlás folytán apadóban van. Nos ezekre nem

¹ Magyar Kultura 1916, dec. 6. sz.

áll az a mérték, melyet e füzetkében alkalmazni fogunk. Ezek a zsidókérdésnek inkább csak szenvedőleges alanyai. De épp ezért ezeknek kétszeres érdekük, hogy a zsidókérdés megszűnjön Magyarországon.

Ezek után kutassuk föl a zsidókérdés forrásait. A Talmudot és a Sulchan Aruchot érvelésünk keretéből teljessen kirekesztjük. Magyarországon a zsidókérdés nem vallási kérdés, nem is direkte világszemléleti hanem gazdasági, kulturális és nemzeti. E három szempont alatt fogjuk mérlegelni a zsidó problémát.

II.

ZSIDÓ PSZICHÉ.

Mielőtt belekezdenénk az antiszemitizmus közelebbi részletezésébe, tisztába kell jönnünk annak ősforrásaival: a zsidó lélekkel. Enélkül a zsidókérdés érthetetlen. Minden nép, amely idegen nemzet földjén telepedett meg, előbb-utóbb belekerült az idő kérlelhetetlen olvasztó tégelyébe. Az erős germán, a nyugati és keleti gót elvesztette eredeti nemzeti jellegét: erős fajisága eolvadt a rómaiba, A szkithák és a régi babiloniak, a hunok és az avarok nyomtalanul enyésztek el a néparadatokban. Csak egy nép van, amely eddig eredményesen dacolt az asszimiláció vastörvényeivel: a zsidó. Kétezer év óta bolyong idegen népek között. Számára nézve minden elenyészik a fogadó nemzettel szemben és mégis mindenütt és minden időben megtartja fajiságát, külön nép gyanánt szerepel, elkülöníti magát összetart, kalmárkodik, gazdagodik és gyűlöletes mindenütt.

Ez a tünemény nem magyarázható meg pusztán külső okokból. A milió-elmélet elégtelen. Azt mondják ugyanis, hogy mikor a diaszpóra után a zsidó kereskedő megjelent a római birodalomban, az adott társadalmi viszonyok külön elhelyezkedést követelnek számára. A rabszolgaságba magasabb intelligenciája nem engedte lesülyedni. Az uralkodó kaszt megvetette, mint idegent, de nem nyomta el, nem taszította le a rabszolgasorba, mert a harcos rómainak nagy szüksége volt kereskedőkre, így tehát nem maradt más hátra, mint hogy a rabszolga és az uralkodó kasztok között helyezkedjék el, valamelyes kezdetleges közép osztályt alkosson és a többiektől elkülönítve ghetókban tengesse életét.

Ez az állapot — mondják — nem változott később a feudális korszakban sem. A zsidó mindig a jobbágy és a nemesi osztályok között foglalt helyet. A nemes lenézte de kihasználta a zsidó céljaira kereskedői talentumát. A jobbágy gyűlölte, mert csak a zsarolót és kiszipolyozót látta benne, így a zsidó csak a maga fajtájának, a vérbeli összetartásban kereshette boldogulásának biztosítékait. Hogy aztán elkülönítette magát, hogy nem olvadt be, hogy kifejlődtek benne bizonyos gyűlöletes zsidósajátságok, az csak a társadalmi kényszerhelyzet átkának tekinthető.

Ez a milió-elmélet elégtelen a zsidókérdés megértésére. Hiszen a milió folyton változott, a zsidó lélek azonban megrögzötten ugyanaz maradt évezredek óta.

Ennek a legfényesebb bizonyítéka éppen a modern zsidókérdés, íme ledőltek már a recepció óta az összes korlátok, melyek az asszimilációt állítólag akadályozták. A zsidó üzhet már minden foglalkozást. Senki sem kényszeríti a kereskedői vagy bankári pá-

lyára. Nyitva áll előtte a földművelés, a kisipar, a kézmivesség; sőt a polgári házasság által megnyílt már előtte a keresztény családi tűzhely is s a zsidó mégis marad, ami volt 2000 éven át: vállalkozó, szállító, kereskedő, bankár, pénzember s emellett — zsidó. A beolvadás nem halad, sőt visszafejlődik, amennyiben a recepció előtti simulékony alkalmazkodás is kezd már eltűnni s helyébe lép a dacos, a provokáló a hatalmában elbizakodott szembehelyezkedés a befogadó néppel. Már most ebből az következik, hogy a zsidó vagy nem akar vagy nem tud beolvadni. Mind a két esetben a különállás okát nem a milióban, hanem a zsidó lélek rejtelseiben, a zsidó pszichében kell keresnünk.

III.

ZSIDÓ ÖNZÉS.

A zsidó psziché rejtelmes világ, amellyel érdemes volna egy külön kis füzetben foglalkoznunk. Kitérőt célunkhoz azonban elég, ha annak néhány külső megnyilatkozására szorítkozunk.¹ A zsidó léleknek úgy, ahogy előttünk 2000 évóta megnyilatkozik, vannak rút és vannak szép, vagy mondjuk helyesebben előnyös oldalai. Szép harmonikus zsidó lélekről ugyanis csak a legkivételesebb esetekben beszélhetünk. Mert a zsidó lélek nagyon egyoldalú, nincsen benne szimmetria. Pl. egoista tulajdonságait nincs ami ellensúlyozza, nincs benne altruizmus.

A zsidó léleknek ugyanis alapvonása az önzés. A zsidó a legnagyobb individualista a világon. Soha

¹ Lásd erről bővebben A cél 1918. I. számában Kis Sándtól megjelenteket zsidó fajtság — magyar fajtság.

a közérdek, soha a népek és nemzetek java nem vezérelte törekvéseiben, hanem csak a saját érdeke. Az igaz, a századok folyamán a többnemzetiségű országokban mindig az uralkodó nemzettel tartott, annak érdekeit szolgálta. Ámde ezt nem hazafiasságból tette, hanem számításból: ezzel ugyanis biztos háttérvédelmet és mintegy jogcímet kapott a nemzetiségek és az alsó néposztályok kizsákmányolására. Ennek fényes ellenpróbája éppen a mi jelenlegi helyzetünk. Ahol a zsidóság, mint nálunk, annyira elhatalmasodott, hogy nem szorul többé az uralkodó nemzet kegyeire, ott már nemcsak közömbös iránta hanem alkalomadtán ellene is fordul. A „Világ” nemzetiségi hajszája, a „Huszadik Század” és Jászi Oszkárék nemzetközi kacérkodásai fényes dokumentumai állításunknak.

Ellenvetik továbbá, hogy a zsidók a közügyet szolgálták, amikor fellendítették a kereskedelmet, amikor megteremtették a kapitalista gazdasági rendszert, amikor szociáldemokrácia élére állva a „szabadság, egyenlőség és testvériség” hármas jeligéjével az ajkukon az egész emberiség boldogulásáért szálltak sikra. Nos, eszünkbe se jut a zsidóság érdemeit a kereskedelem és a nagyipari vállalkozások terén kisebbiteni. Egy olyan nép, melynek e téren már évezredek tapasztalatai vannak, mely közös nyelve és nemzetközi összeköttetéseinél fogva a népek közötti érintkezés összes kellékeit egyesíti magában, született kereskedő. Csak azt vonjuk kétségbe, hogy a kereskedelem és a nagyipari vállalkozásnál a filoszemita érdeken kívül még egyéb hazafias vagy filantrópikus szempontok is vezették volna. Sombart ugyan azt állítja, hogy ahol a zsidó megjelent, ott föllendült az ipar, a kereskedelem és vele a népek boldogulása. Hogy ez az állítás frázis, elég utalnunk Lengyelországra

vagy a mi Felvidékünkre: tótjainkra, ruténjeinkre, ahol évszázadokon át él már a zsidó elég tömegesen, de a nagyipar és a kereskedelem, különösen pedig a népjólét sehogy sem akar nyomában föllendülni. Hja, mert ahol a nép tudatlan és nem konkurens, ott jövedelmezőbb gazdasági forrás az apró üzletek kötése, a mindennapi kizsákmányolás, mint a nagy vállalatokba való kockázatos befektetés.

Éppily önző és filoszemita szempontok vezették a zsidókat a régi gazdasági rendszer megbuktatásában és a kapitalizmus megtermésében is. Az igaz, a feudalizmus és a céhrendszer bukásáért progresszív írók még most is a zsidóságot magasztalják. Hogy mennyi igazsággal, annak leginkább a nyakunkra hozott szociális kérdés a megmondhatója. Tény az, hogy a régi gazdasági keretek szétrobbantásában a zsidók részvétele úgy tűnt föl, mint hogyha ez a munkájuk tudatos és eszményi célokért, nevezetesen a szabadságért és egyenlőségért folytatott küzdelem lett volna. Ez a látszat az emberi jogokért rajongó forradalmároknak azt a hitet ébresztette, mint hogyha a zsidók volnának a polgári szabadság előharcosai, holott itt ők tisztára csak az önző érdekeltek voltak.

Az új gazdasági rendszer ugyanis beláthatatlan területeket nyitott meg neki a meggazdagodásra. A termelési eszközök, a gépek, a gyárak fölhalmozásával teljesen ráfeküdhetek a nagyiparra és a kereskedelemre. Bankok szervezésével a forgó tőke birtokosai lettek egész Európában. Meghonosították az újkori gazdasági élet erkölcstelen játékát: a tőzsdét. A legelső nagyobb tőzsde spekulációt, amely az amsterdami tőzsdén a Keletindiai Társaság részvényeivel folyt le, az ő terhükre írják. Ők kezdték a váltókkal

való tőzsdei üzérkedést is. Zsidó írta a határidőüzlet-ről az első könyvet. A háborús spekulációt is ők kultiválták először. Már a XVII. század végén egy zsidó bankár 6000 fontot — akkor rengeteg összeget fizetett Marlboroughnek, hogy ez a harctéri tudósítá-sokat először neki küldje be. És e hírek által a ban-kár óriási összegeket keresett a tőzsdén, akárcsak később Rothschild, aki először tudta meg a walerloo ütközet kimenetelét.

Azért egy csöppet sem jogosultak azok a babér-koszorúk, amelyeket manapság az új gazdasági rend-szer megalapozásáért fonnak a zsidók feje köré. Az a hirtelen gazdasági forradalom, úgy ahogy jött, csak nekik vált hasznukra, mi abból csak csomó megol-datlan problémát kaptunk örökségbe: a körmünkre égett szociális kérdést, a proletárságot, a feminizmust és a fenyegető internacionálét. Ők persze e problémák súlyát soha sem érezték, ők a bankok, a tőzsdék, a nagy vállalatok és részvénytársaságok mögött név-telenül tűntek el most a nép dühe elől, amely nem szem-élyek ellen hanem fogalmak ellen irányul kapitalizmus burzsoázia lett most a vörös posztó nem pedig a dúsgaz-dag zsidó, mert senkinek sem jutott az eszébe, hogy e gyűlöletes szavak mögött keresse a zsidók százezreit.

Innen van, hogy a modern szociáldemokrácia, amely elvből halálos ellensége a kapitalizmusnak, filoszemita. Sőt — és ez még meglepőbb — a demo-krácia vezéreibei egész Európában nagyrészt zsi-dókból kerülnek ki. Sokan ebben is zsidó érdemeket látnak a közügyekkel való törődést nagy szociális ér-zéket és a proletárok ügyének fölkarolását. Pedig az egész nem egyéb, mint jellegzetes zsidó spekuláció és előrelátás. Mert eltekintve attól, hogy a demokrata vezérség nem éppen megvetendő üzlet, a zsidóság-

nak ezer oka van arra, hogy kezébe tartsa a proletárok irányítását. Mert ha egyszer a tömegnek kinyílik a szeme és észreveszi a háborúban a zsidókra hullott aranyesőt és látja a könnyen szerzett, fölhalmozott zsidó vagyont, melyet az ő kerges keze segített a renyhe munkaadó Wertheim-kasszáiba önteni: akkor könnyen megeshetik, hogy elemi erővel fog kitörni a proletárság dühe és félni kell Magyarországon is az oroszországi pogromoktól. Mily okos előrelátás tehát, ha a gyűlölet ágyúcsöveit egy vezénylő tűzér idejekorán elirányítja a főpapok és a főurak „rengeteg, vagyona felé és „földfelosztást” és „szekularizációt” vezényel azoknak, akik spontán bizony „üsd a zsidót!” kiabálnának. Nálunk a Népszava soha sem hánytá föl csepeli Weiss Manfrédnak a milliárdokat, de a Holtkéz millióiról nap-nap után közöl legendákat. A zsidó kapitalizmus tehát addig nyugodtan álhátik, míg zsidókézből van a keresztény proletárság vezetése.

IV.

SIKERIMÁDAT.

Az önzéssel határos a zsidó psziché második kiszögellő tulajdonsága is: az elvtelenség. A jezsuitákra fogják ugyan, hogy náluk a cél szentesíti az eszközöket. Az igaz, elég esetlenül. De hogy a zsidónál a siker szentesíti a cselekedetet, azt a diaszpóra kétezer éve eléggé bizonyítja. A zsidó léleknek ugyanis nincs idealizmusa, nincsenek magasabb elvei. A zsidó faj nem termel tragikus hősokeket, még kevésbé vértanukat, akik meghalnak az eszményért. A zsidó imádandó istene a Siker. Cselekedeteinek ítélkezés mértéke nem az, hogy megfelel-e az erkölcsi normá-

nak, hanem hogy sikerrel járt-e? Emellett az emberiség legáltalánosabb ideáljai: lelkiismeretesség, igazság felelősség — az ő ideológiájában elhomályosulnak.

Másképp nem érthető, miért szerepelnek a zsidók oly aránytalan magas százalékkal ama bűnözésekben, amelyek éppen a méltányosság és a becsületesség erényével ellenkeznek. Mig úgylis azon bűnökben amelyek elkövetéséhez testi erő és bátorság kell, föl-tűnően kevés a zsidó addig pl. a csalárd bukásban még a filoszemita Komáromy Sándor statisztikája szerint is 66 %. az uzsorában 21 %, a csalásban 15 % a zsarolásban 12 %-kal szerepelnek, holott az összla kosságnak csak (?) 5%-át teszik ki.¹

Ennél azonban amúgyabbul hangzik a híres német kriminalista, Liszt Ferenc, *Das Problem der Kriminalität der Juden*² című értekezésében a következő érdekes összeállítás: Ha a keresztények átlagos bűnözési arányszámát 1892 — 1901 között 100-ra tesszük, akkor a büntetendő haszonszerzésnél a zsidók bűnözési száma 1400; az uzsoránál 1250; hamis bukásnál 890; munkások és gyermekek tilos foglalkoztatásánál 730; visszaeső orgazdaságnál 190; élelmiszer hamisításnál 470: stb. Mindez a zsidó átlag alacsony-fokú erkölcsi érzékéről és elvtelenségéről tanúskodik.

Csak ebből az elvtelenségből érthető tovább, hogy egyes zsidó újságok Magyarországon még a hadseregcsalók hazaáruló gonoszságainak is oltalmára tudnak kelni. Csak így érthető az a mérhetetlen cinizmus a nemi élet terén, amelynek bélyegét a zsidó annyi virtuozitással tudja rányomni a modern irodalom termékeire.

¹ Id. A Cél 1917. 10. sz. 540. 1.

² Idézve. Ágoston „Zsidók útja” 188. 1.

Az a fajtalanságra uszító zsidó újságíró, aki apróhirdetéseiben, tárcáiban és elmés szerkesztői üzeneteiben a legprimitívebb szeméremérzetet is lábbal tiporja, szinte csodálkozik azon, hogy a fejlettebb keresztény érzék ilyen etikai barbarizmus ellen följajdul. Hiszen ő csak istenét, a Sikert imádja egy pompásan sikerült házasságtörésben. Csak az élvezet szent jogát magasztalja az úri morálban s amellet mit törődik ő a hulló liliomszirmokkal, az eltiport női becsülettel, a beszennyezett családi szentélyekkel? Ez neki elérhetetlenül magas eszmekör, ez nem az ő világa. Neki az üzlet, a siker a fő s ehhez éppen sexuális pikantériákkal segíti őt leghamarabb aggálytalan, alacsonyabb rendű erkölcsi fölfogása.

Ez az eszménytelenség magyarázza azt a nagyfokú nehézséget, amellyel a zsidó áldozatokra fanyalodik. Fájdalmasan tapasztaltuk ezt a világháború alatt. A zsidó fölmentettek és a zsidó frontmögöttiek légiói piros-pozsgás arccal korzóznak a sétatereken, míg annak a keresztény hivatalnokfiúnak vagy falusi parasztlegénynek az idegeit a háború eleje óta őrli a srappell és a gránát. Ez fáj a keresztény népnek és sok zsidóbarát lett emiatt az utóbbi évek alatt fogcsikorgató antiszemitává. Fáj a fogadó népnek, hogy a katonai hatóságok megállapítása szerint a Galíciából, sőt Magyarország keleti részéből származó hadkötelesek nem jelentkeztek kellő időben, hanem bujkáltak. A katonai parancsnokságot 1915. okt. 4-én ilyen tárgyú megkereséseket intéztek a közigazgatósági hatóságokhoz, melyekben különösen az izraelita vallású hadkötelesekre hívták föl a figyelmet.¹ Ez nem honpolgári kötelességtudás.

¹ Ágoston Péter: A zsidók útja 289—290. l.

Jól mondja Prohászka Ottokár: „Fogjunk cezurát s írjuk le számokban a katonáskodó magyarság arányszámait, pl. csak az ilyeneket, amilyeneket a múltkor egy ezredestől hallottam: hogy a munkácsi honvéd ezredben béke idején a zsidóság 30%-kal, ma ugyan ott 2%-kal szerepel.” Irjuk le számokban a magyarság vérvesztéseit. Számítsuk össze azokat, kik minden korosztályból, minden hivatásból álltak a csatasorban — akik berukkoltak a frontokra s nem reketek a trénszekereken, kik a drótsövények előtt állnak s nem az irodák, a haditermény részvénytársaságok s a bankok asztalai mögött lopják a napot. Menjünk végig a frontok gyűrődésein s tapasztaljuk meg, hogy minnél közelebb jutunk a tűzhöz, annál több ott a keresztény nép s minél hátrább kerülünk annál több ott a zsidó. Az pusztul, ez óvja az irháját — a jövődő magyar kultúra javára.”¹

V.

A „TEHETSÉGES„ FAJTA.

Ez az elvtelenség, a kizárólagos sikerimádat, magyarázza végre azt az elég különös jelenséget is, hogy a zsidóság aránylag magas intelligenciája a diaszpóra 2000 éve alatt a kultúra, a tudomány, a művészetek szempontjából úgyszólván meddő maradt,² Merész állítás. A filozemiták egyik leghatásosabb argumentuma a zsidó faj magas fokú értelmisége, amelynek nélkülözése szerintük óriási veszteséget jelentene a kultúrának. A zsidó Alexander Bernát egyetemi tanár mindjárt a legfelső szupertá

¹ Alkotmány 1918. máj. 26. sz. vezércikke

² Jól fejtí ki e tételt A Cél 1918. 4. szárámban Ambó e cím alatt; Zsidó értelmi tehetség.

és nincs politikai jövőbe-látása. Azért omladozott egyre már a teokracián fölépült zsidó államiság és lett oly könnyen idegen népek martaléka.

Mutassanak föl a zsidók a technika és a természettudomány terén úttörőket. Van-e köztük egy Newton, Franklin, Ampere, Volta, Galvani? Egyetlen egy korszakalkotó lángelmét, de meg iskolaalkotó zsenit sem tudtak fölmutatni kétezer év óta, pedig nálunk van a művelődés minden eszköze. Orvosaik az igaz, ellepik egész Európát, de még nem született közöttük egy Pasteur. Ügyvédek virtuózok a paragrafusok gyöngéinek a kiaknázásában, nagyok a rabulisztikában és az ellenérvek meglepő kieszelésében de fennkölt szellemű jogászokat nem igen látunk közöttük.

És az irodalomban? Ó igen, nagyok és ügyesek ők — látjuk a nyugatosoknál — az idegen cse-nevész palánták átültetésében. De az egy Heine-t kivéve, hol van még egy zsidó, akit a halhatatlanok mellé sorakoztat az irodalomtörténet: egy Shakespeare, Goethe, Arany, Petőfi, Madách Katona, Vörösmarty, Jókai Mikszáth mellé? És a művészet terén mikor születik már meg a zsidó Michel Angelo, Fádrusz, Munkácsy Zichy? Az igaz, a zeneművészet terén Rubinsteinon kívül sok köztük a zenevirtuóz, tehát mások szellemi produktumainak a közvetítője. De hol van egy zeneköltőjük, aki Bach, Beethoven, Schumann, Wagner, Liszt alkotásaival venné föl a versenyt? Jól mondja Wagner Richard, akit némelyek tévesen zsidó származásúnak tartanak: „Amit a művészetek héroszjai kétezeréves borzasztó, életet és örömet pusztító küzdelemmel a művészetellenes démonoktól kiverekedtek, azt a zsidó ma műárúforgalomban csereberéli, Ki látja az ő apró portékadarabjain,

imperativuszokra hág föl, amikor büszke önérzettel írja: „A szellem terjesztői vagyunk kezdettől fogva . . . Körünkben voltak mindig a legnagyobb tanító zsenik. . . Fennhéjzás nélkül mondhatom.: az eszmék terjesztői vagyunk. . .

Elismerjünk, hogy zsidó ész éle és munkabírása számottevő tényező. Tapasztalati igazság, hogy a középiskolákban átlag jobb tanulók, mint a keresztények, a felső iskolákban pedig szorgalomban és sikerben abszolút fölényben vannak. Ebből azonban korántsem következik, hogy a zsidó a kereszténynél intelligensebb faj és még kevésbé következik, hogy a zsidó zsenialitás nélkülözése a kultúrára pótolhatatlan veszteséget jelent. Mert a zsidó szellem élet eltompítja az elvtelenség, kulturális hasznavehetőségét elgyöngíti az idealizmus hiánya.

Az élet ugyanis nemcsak üzérkedés. A léleknek vannak ideálisabb vonatkozásai a földi jólétnél. A kultúra nemcsak számítás, nemcsak valamely dolog előnyös vagy hátrányos oldalainak számbavevése, nemcsak ügyes gyakorlat, hanem mély elmélet is. Vannak tudományos eszmék, amelyek művelése mártir-lelkeket föltételez. Vannak a szellemi téren ideálok, amelyek megvalósítása és magából kivetkőzött, önzetlen, altruisztikus lelket követel. Ezt pedig csak egy keresztény eszméktől átítatott lélek bírja. Azért nem találunk az igazán nagy emberek, nagy tudósok és fölfedezők között egyetlen zsidót sem. A nagysághoz ugyanis idealizmus és önzetlenség kell. Erre azonban csak a kereszténység tanít bennünket.

Mutassanak a zsidók csak egy nagy államférfiút, akit Bismarck, Deák Ferenc, Andrassy Gyula, Baross Gábor vagy Apponyi Albert mellé lehessen állítani. A zsidónak egész valóját a jelen foglalja le

hogyan azokat kétezer év küzdő lángelméinek kinteljes munkája fogja össze?”

Wagner itt a minden térre átvitt kereskedelmi szellemet kifogásolja a zsidóban. És valóban, a zsidó a tudományt és a művészetet is portékának tekinti. Azért nem termel nagy eszméket, hanem csak forgalomba hoz és kereskedik velük. Nagyszerűen tudja aprópénzre váltani, népszerűsíteni, közvetíteni, egyszerűen „szállítani” azt, amit a keresztények fáradtságos fejtöréssel kieszeltek. Ilyen eszmekegyszerű volt az a két nagy emberük is akiket a zsidók az úttörők között szeretnek emlegetni: Marx és Spinoza. Marx nagytehetségű ember, de neki sincs egyetlen egy eredeti gondolata sem. Ő is eszmekegyszerű volt. Csak élesen, arányosan, kirakatba való határolytalansággal dolgozóit föl idegen gondolatokat: t. i. tömegké alakította át a hegelianizmust. Éppígy dolgozta föl élvezhető portékává a zsidó Spinoza a keresztény Descartes-ot. Világosabb, logikusabb egymásutánban mondja el a nagy mester gondolatait. Nála már kész árucikk, ami ott még csak faragatlan eszmetömeg.¹

De legyen elég ennyi a zsidó értelmiségről. Alexander Bernát „fennhéjzás nélkül” mondja, hogy a zsidó faj az eszmék hordozója és az eszmék terjesztője. Ha ezt az eszmehordozást és eszmeterjesztést üzleti értelemben veszi, tökéletesen igaza lehet. Ez azonban nem úttörés a kultúrában, hanem kereskedés vele. Ez a kalmárszellem a kultúra terén nagy hátrányára van a keresztény társadalomnak. Mivel a zsidók a tudást is csak kereseti forrásnak tekintik,

¹ V. ö. Magyar Kultúra 1917. nov. 5. számban dr. Dunay László cikkét A zsidó lélek.

ellepik a legjövedelmezőbb életpályákat s kiszorítják onnan a tehetséges keresztényeket. És ebben az értelemben a zsidó értelemiség is forrása a zsidókérdésnek.

VI.

ÚJ HONFOGLALÓK.

Az előbbieken kifejtett alapvonás: a mérhetetlen önzés és a minden idealizmust nélkülöző elvtelenség, olyan fegyver a létért való küzdelemben, amellyel szemben a magyar faj hasonlóval nem védekezhetik. A magyar a legnagyobb fokban idelista: eszményekért lelkesül s amellet sokszor megfélemedezik a gyakorlati életről. Az a „vitam et sanguinem” nemcsak a király személye iránti lojalitását fejezi ki, hanem alapvonását képezi egész nemzeti életének: csupa lelkesedés, csupa nagylelkűség, csupa bravurosság, valahányszor főleg idegen helyről éri bizalom. A magyart — hogy banális kifejezéssel éljünk — nyájias szóval az ingétől is meg lehet fosztani. A magyar a zsidó önzéssel szemben nagyfokú önzetlenség, a zsidó elvtelenséggel és sikerimádattal szemben a méltányosság s a végletekig menő becsületesség teszi fegyvertelenné. A zsidó élelmességgel szemben pedig a magyar csak közmondásos élheterlenséggel dicsekedhetik.

Már most ebből nagyhorderejű igazságok következnek. Egybevetve a zsidó lélek és a magyar lélek tulajdonságait, szinte matematikai pontossággal következik, hogy a létért való küzdelemben szükségképen a magyarnak kell alul maradnia. És ime, ez a keserű gondolat, amely benn él már a köztudatban és amelyben csak megerősített bennünket a világháború ezernyi tapasztalata, képezi Magyarorszá-

gon a zsidókérdés lényegét. Nálunk az antiszemitizmus nem egyéb, mint egy létében veszélyeztetett nemzet ösztönszerű fölajdulása az enyészet ellen. Az imént kifejezett zsidó tulajdonságok ugyanis már diadalra juttatták a zsidó fajiságot a sokkal gyöngébb magyar fajjal szemben oly annyira, hogy 50 év alatt az egy millió zsidó a tízmillió magyar nemzeti vagyonának 70 %-át és szellemi irányításának 90 %-át kisajátította. Ott tartunk tehát, hogy a zsidóság legnagyobb fokban veszélyezteteti már gazdasági kulturális és nemzeti létünket. Ez nálunk a zsidókérdés legközvetlenebb hármass forrása. Ezt a hármass forrást fogjuk mi még statisztikákkal és tényekkel röviden megvilágítani.

A zsidó lélek első alapvonása, szertelen önzés, veszélybe döntötte egész gazdasági életünket. 1850-től egész mostanáig Magyarország lakossága 13 millióról 21 millióra emelkedett, tehát kb. csak a harmadrészevel gyarapodott. A zsidóság száma azonban ezen idő alatt 240.000-ról több mint egy millióra szökött föl, tehát a négyszeresével lett nagyobb. A 67-iki recepció óta ugyanis a Kárpátokon át tömegesen özönlött a zsidó az új Kánaánba, úgy hogy mama arányszáma az egész világon nálunk a legnagyobb. Míg Oroszországban, ahol különben az egész világ zsidóinak körülbelül a fele él, 25 lakosra esik egy zsidó; míg Hollandiában 50-re, Németországban 80-ra, Törökországban 130-ra, Angliában 600-ra, Norvégiában meg pláne 6000-re esik egy zsidó: addig nálunk minden 16-ik ember a Mózes-valláshoz tartozik.

Ennek az arányszámnak megfelelően a zsidóság térfoglalása is nálunk lett a legaránytalanabb. A számok egyszerűen megdöbbentők. Ötven év alatt a

zsidó több mint egynegyed millió birtokot szerzett a keresztényektől tulajdonilag és számításba véve a kisbirtokosokat, ma már a mezőgazdaságilag művelhető terület ötödrésze a kezében van.¹

Magyarországon 1862-ig zsidónak nem volt szabad földei bírnia. Ma? A magyar föld 70% közvetlenül vagy közvetve (záloglevelek révén) az ő kezükben van.

1890-ben 4291 bérlő közül 2697 volt zsidó,

1900-ban 4861 „ „ 3170 „

A zsidóktól bérelt földterület

1890-ben 2.745,100 katasztralis hold volt

1900-ban 3.350,740

Tehát 10 év alatt 605,640 holddal több jutott a kezükbe.

Már 1900-ban 4 millió kat, hold magyar búzaföld volt zsidók kezében.

1905-ben az állam kezében 2780,411 kat. hold

az egyház „ 2403,332 „

a zsidó bérelt „ 3,350740 „ „

birtokolt „ 2,216303 „ „

tehát 1905-ben az állam és egyház kezén együttvéve kevesebb mint a zsidók kezén,

Ha mindezt százalékokban akajuk kifejezni, a következő adatok előtt állunk:

Előre kell bocsátanom, hogy a zsidóság a hazai lakosság 5 %-át teszi ki. Már most az Országos Statisztikai Hivatal összeállításai szerint Magyarországon 1000 holdnál nagyobb birtok van összesen: 3832. Ebből a zsidó tulajdon 1064, tehát 28% -Továbbá 100 holdnál nagyobb birtok van összesen: 23,181 Ebből zsidó kézen van 5922, vagyis több, mint 25%-a- A 100 holdon felüli birtokok haszonbérlőinek pedig pláne 48%-a zsidó

¹ Buday Barna Új Nemzedék 1919. 35 sz.

² Magyar Kultúra 1919. aug. 5. sz.

Ez a zsidó térfoglalás az ingatlanok terén. Az ingó vagyon birtokolása azonban még sokkal aránytalanabb. Tudjuk, hogy a szellemi pályák közül a zsidók leginkább azokat lepik el, melyek a legkisebb megerőltetés mellett a legtöbbet jövedelmeznek vagy azokat, amelyeken az egyéni életrevalóságtól függ a jövedelem nagysága. Nem szólunk itt börzék bankok és részvénytársaságokról, amelyek nálunk úgyszólván kizárólag zsidók vagyonosodását szolgálják. Elég említenünk, hogy az összes jövedelmezőbb pozíciókban a számuk által képviselt arányt sokszorosan meghaladják, úgy hogy bizonyos pályákat a szó legszorosabb értelmében előzönlének. Így pld. a gyárosok 80%-a, az ipari tisztviselők 46%-a zsidó, az önálló kereskedők 52%-a a 6743 ügyvéd közül 3049 vagyis 46% zsidó, az orvosok 51%-a, az újságírók 43%-a, a korcsma-, vendéglő- és kávéház-tulajdonosok 41%-a kerül ki az ő soraik közül.

Ezek olyan számok, melyek, melyek filoszemitákat is komoly gondolkozásra kényszerítenek. Hiszen csak így érthető az a fenti megállapítás, hogy az egész nemzeti vagyon 70%-a már zsidó kezekbe van.

De ha mindezekhez még hozzávesszük, hogy főleg most a háború folyamán rohamosan történik a társadalmi átcserelődés ha figyeljük a havonként közétett kimutatásokat, melyek szerint tömérdek ingatlan gazdát cseréi a zsidóság javára: ha olvassuk a milliós hadiszállítók nem rég megjelent névsorát: ha megszívleljük, hogy nemcsak az itt megnevezettek aránytalan száma zsidó, hanem azonfölül a milliós részvénytársaságok mögött bujkáló névtelenek egész légiója szintén nem keresztény: akkor nem is oly képtelen túlzás az, amit egyes búsmagyarok egy icce

bor mellett egymásnak elkeseregnek, hogy a háború után kezünkbe vehetjük a koldusbotot és mehetünk új hazát keresni.

Annyi bizonyos, hogy az ágyúdörgés megszűnte után csúnya álomból talán egy még csúnyább valóságra fogunk fölébredni. Hazatérő hőseink látni fogják, hogy nem földet hódítottak, hanem elvesztették győzelmükkel még a meglévőt is. Hazatérő hivatalnokjaink régi helyükön egy egészen idegen hivatalnoki sereget fognak találni, amely protekciók útján már szilárdan benn ül a nyeregben. Ezek után ki fogja agyrémnek mondani egyes társadalmárok abbéli aggodalmát, hogy a háború után a hazatérők lelkéből kitörő keserűség könnyen katasztrófális bonyodalmakra vezethet, amelyek középpontjában a zsidó kérdés fog majd állani?

Ha tehát már pusztán szociológusok és nemzetgazdászok, akik nem sokat törődnek a keresztény világszemlélet térfoglalásával, oly aggasztó ábrázattal nézik a helyzetet: mit szóljunk akkor mi, akiknek a keresztény világszemlélet és az azzal összeforrott keresztény kultúra is a szivünkön fekszik? És ezzel érintettük a zsidókérdés második közvetlen forrását; a zsidó térfoglalás veszélybe dönti kulturális életünket is.

VII. SÉMI KULTÚRA

Valamint a zsidó önzés gazdasági koldusbotra jutásunkat készíti elő, éppúgy veszélyezteti a zsidó lélek második vonása, az elvtelenség, keresztény és nemzeti kultúránkat. A zsidó mint már kifejtettük, mindent üzleti szempontból néz. Amíg nem állott módjában értelmi kultúra útján szerezni gazdaságot, nem is sokat törődött a kultúrával, írás-olvasás, számolás, a Talmud és a Sulchan Aruch voltak művel-

ségének határjelzői. Mihelyt azonban a recepció után kilátása lett a legjövendmezőbb pályákat elhalászni, azonnal elárasztotta iskoláinkat. Ma már egyszerűen megdöbbenő az az arány, amellyel a zsidó ifjúság felső- és középiskoláinkat ellepi. Legyen szabad egy kis idevágó statisztikával illusztrálnom állításomat.

Budapesten van 21 fiú-középiskola. 1916-ban végzett bennük összesen 13.197 tanuló. Ezek között rom. kath. volt 5700, egyéb keresztény 2156 és zsidó 5341. Vagyis az összes budapesti középiskolákban csak 359-cel több a katolikus, mint a zsidó, pedig az 1906-os népszámlálás szerint Budapesten a katolikusok száma 475836a zsidóké pedig csak 186000. Ha most egyes budapesti középiskolákat veszünk szemügyre, a mérleg horribilis számokat mutat. Van 7 olyan budapesti középiskola, ahol a zsidóság számban jóval fölülmúlja a katolikusokat; így pl. a IV. kerületi főreálban 41-gyel, a ref. főgimnáziumban 55-tel, a VIII. ker. áll. főgimnáziumban 283-mal, ugyanott a főreálban 234-gyel, az év. főgimnáziumban 292-vel, az V. ker. áll. főgimnáziumban 346-tal, ugyanott az állami főreálban 363-mal, a barsai-utcai főgimnáziumban meg pláne 532-vel több volt a zsidó diák mint a katolikus.

Még aránytalanabban állanak az egyetemen,			
100.000 katolikusra	57	egyét.	hallgató esik
100.000 ág. ev		75	„
100.000 ev. ref.		68	„
100.000 zsidóra		420	„

Igaza van Prohászkanak: „A honvédelem nagy, nehéz munkáját végzik egyetemi ifjaink s nem érnek rá tanulni; addig az egyetemen s a műegyetemen padjain tért foglalnak mások, kikből itthon bőven van s kik — nem gondolhatok mást, azért mondom ki — csak azért maradhattak otthon mert degeneráltak... Segítsük hát keresztény ifjainkat tanulmányaikban, segít-

sük érvényesülésükben, mert különben a győzelem után veszjtük el a csatát...”¹

A leányiskolákra pedig nagyon jellemző az a körülmény, hogy a Vázsonyi-féle női választójog szerint a polgári végzettség címén kb. 170.000 nő kapna választójogot s ezek közül több mint 120.000 zsidó.

Már ezek a számok is beszédesek. A gazdasági élet után a magyar szellemi és kulturális életet is kisajátította már a zsidóság. A recepció után ez szinte természetes. A zsidónak joga van tanulni és élvezni a keresztény kultúra gyümölcseit, de nekünk ezer okunk van aggódni, hogy ezt a zsidó szellemi térfoglalást a keresztény és nemzeti kultúra teljes összeroppanása fogja követni. A jelek már is annyira félreismerhetetlenek, hogy Magyarországon a szellemi téren is a pánjudaizmus uralmáról beszélhetünk.

Az a zsidó üzleti szellem átment már szellemi közéletünk minden terére. A zsidónál a L'art pour l'art elv ismeretlen. Neki minden üzlet: az újságírás, éppúgy mint az orvostudomány; ő az ügyvédi pályán éppolyan kereskedő, mint a hadseregszállításoknál. És valamint a kereskedelem terén nem az árú belső értéke, hanem a piac szükséglete irányítja — hiszen ő műremeket és műtrágyát egyforma ambícióval szállít — úgy az intelligens pályákon sem vezeti őt semmiféle magasabb eszményiség. Tanul, mert vagyont szerezhethet, s csak azt tanulja, amivel több vagyont szerezhethet. S ha a degenerált kultúrával s ízléssel nagyobb kilátásai lehetnek, hát degenerálja azt a végletekig.

Csak így érthető, hogy szerte az országban, de főleg a fővárosban, a fővárosban, a zsidó lélek fejletlen, alacsonyfoku erkölcsi érzéke nyomja rá bélyegét

¹ Alkotmány 1918. máj. 26. sz. vezércikke

irodalomra és művészetre egyaránt. Az a cinizmus, amellyel máma az irodalmunkban, színpadunkon és mozgóképeinken a szerelmet kezelik, nem a mi turáni szellemünk. A magyar géniusz erotikája mocsoktalan. A magyar szerelem a klasszikus költészetben a lovagkor ideális szerelme, mely a nőben nem játékszer, nem pusztán élvezeti cikket lát, hanem egy ideált, amelyért a férfi nehéz áldozatokra vállalkozik. A magyar izlés a szerelemben isteni gondolatot lát és a szerelem lealacsonyítását a nő lealacsonyításának tekinti.

A modern irodalom és művészet azonban minden, csak nem ennek a keresztény lovagiasságnak a tükörképe, Keleti szellem, keleti izlés, sémi erkölcsök mindenütt, Aki a fővárosban közelről figyelte a közéletet, láthatta, micsoda undorító vér folyik szét az ország szívből megmételtyezett artériákon keresztül a vidékre. Húsz zsidó napilap, élükön a Világ, a Népszava és a Pesti Hírlap és számtalan zsidó folyóirat kizárólagosan a zsidó szellem árucikkeit szállítja a magyar rónára és a Kárpátoktól le a Száváig hitben, erkölcsben, hazafiúi érzésben degenerálja nemzetünket, megfertőzi ezeréves keresztény és magyar kultúránkat. Montefiore Mózes 1840-ben kimondotta Krakóban a zsidók nagygyűlésén. Amíg nem bírjuk az egész világ újságjait, hogy a népeket elbódíthassuk és megcsalhassuk (um die Völker zu tauschen und zu betäuben), uralmunk csak képzelődés marad”

Ma a világ nagy újságjai: „Neue Freie Presse,, „Berliner Tageblatt,, „Newyork World,, „Le Matin” „Gaulois” Temps” stb. a zsidó faj kezében van.

A Wolff ügynökség is, a Reuter ügynökség is zsidó. Európában 43,000 újság és folyóirat van: ennek 3/4 rész zsidóújság.

A sajtó kancsukájával tartja szellemi rabszolgaságban a turáni fajt, a sémi fajt!

E pontnál sokáig lehetne szaporítani a szót és keseregni az elkorcsosult napisajtó fölött, amely legszentebb vallási és hazafias eszményeinket sem kíméli többé. Órák hosszat lehetne szemelvényeket fölolvasni az elzsidósodott sajtó hasábjairól, amelyek izlést, vallást és nemzeti önérzetet egyaránt sértenek. Ehelyett szolgáljon gyöngye elégtételül annak a megállapítása, hogy minden nem a mi fajiságunk természetes elhajlása a hagyományos utaktól, hanem egy tőlünk fajban, érzésben, tradícióban idegen lélek produktuma. Azért nem veheti senki rossz néven tőlünk, ha szóval és irással tiltakozunk a hagyomány meghamisítása ellen. A tisztán látók szerint már ütött a tizenkettedik óra, amikor mindenkinek meg kell értenie, hogy nemzeti és keresztény kultúránk védelme és szeplőtlen megóvása nem klerikalizmus, nem gyűlölködő antiszemitizmus, hanem halálosan komoly nemzeti kötelesség.

És ezzel elérkeztünk a zsidó kérdés harmadik és utolsó közvetlen forráshoz: a zsidóság térfoglalása veszélyezteteti már a mi nemzeti létünket is.

VIII.

ZSIDÓ NEMZETKÖZISÉG.

A zsidóság a gazdasági javak túlsúlyával és az irodalom kisajátításával szellemi túlsúlyra tett szert. Sokak lelkében már régebben azt az aggodalmat keltette, hogy ez a hatalom könnyen a nemzeti szellem fölötti hatalommá válhatik. És az aggodalom nem volt alaptalan. A háború előtt, mikor csendesen békében hadi konjunktúrák nélkül dolgozott a pénz, a bécsi Rothschild-ház aktívja 1908-ban 11,116,594,672K volt. Már ez az egy zsidóvagyon Dr Zách szerint

rettenetes gazdasági és szociális veszedelem egész Európára nézve. Ez a több, mint 11 milliárdnyi tőke ha nem hozott volna többet, mint 4%-ot, akkor is 440 millió K. évi jövedelmet jelentett: tehát napi egy millió 200 ezer K-t, óránként 50,000 K-t, percenként 893 K-t. (V. ö. „Echó 1909.) Pedig a Rothschild-ház sokkal magasabb kamattal dolgozik.

A XX. század elején a zsidóság elég hatalmasnak érezte már magát, hogy nyíltan kibontsa a zászlót. Egy új Magyarország kezdett kialakulni a régi szívében, amely egy csapásra megszakította a tradíciót és hadat üzent minden réginek. Mert kérдем; mi más a „nyugatosok” alaphangja, ha nem mindennek a lekicsinylése és gúnyolása, amit a magyar akár politikai, akár jogi, akár szépirodalmi, akár tudományos téren ezeréves ittléte alatt alkotott? S kik azok, akik e zászló alatt a Nyugat, a Világ s a Huszadik Század mellé sorakoznak, ha nem túlnyomórészt zsidók által fizetett keresztény bérencek.¹

S kérdezzük csak, mit alkottak ezek az új honfoglalók? Talán segítettek kiépíteni a magyar közélet épületét? Egy téglával sem. Hanem igen is rombolni annál többet romboltak. Mindenüvé a zsidók negativitást vitték bele. A nemzetivel a nemzetközit, a vallással a szabadgondolkodást, a morállal az immoralitást állították szembe. A kipróbáltal, a hagyományosat egy lenéző gesztussal elvetették és helyette Nyugatról importált csenevész palántákkal akarták befásítani irodalmunk ősi berkeit. Ki veheti zokon ha a tradíciós alapokon álló magyar magát egész falójában megtámadva látja? Ki panaszolhatja föl nekünk, ha az ilyen irányú zsidókat, még ha magyarul beszélnek és írnak is, idegeneknek, sőt ellenségtekinhetjük.

¹ Új Nemzedék 1917. 32. számában Nyilas Zsidókérdésről.

De ők még itt sem állapodtak meg. Az irodalmi nemzetköziséggel karöltve járt a társadalmi nemzetköziség. Közvetlen a háború kitörése előtt a Társadalomtudományi Társaságban, a Galilei-Körben, a Huszadik Század hasábjain állandóan folyt az aknamunka a hazafiasság eszméjének minden eszközzel való kiirtására és a nemzetköziség megkedveltetésére. S mivel a magyarságból nem sikerült kellő számú segédsapatokat toborozniuk, a hazai nemzetiséggel szövöttek. A közös cél lett: a magyarság hegemoniájának a megdöntése s a közös eszköz: a magyar nemzetközi demokráciája, megszervezése. Tehát zsidó, demokrácia, nemzetiségek egy táborban¹ — ez a legújabb triple-alliance.

Ez aknamunka erősen megindult. A világ és a Huszadik Század állandóan egymásra uszította különböző ürügyekkel a Magyarország nemzetiségeit. Szította közöttük az ellenségeskedést és gyűlöletet s különösen a magyarok ellen lazította őket. A gyűlölködés kódébe elmerült nemzetiségek és a magyarok nem vették észre hogy kerekedik a zsidó-szabdkömvesség föléljük és mint készíti elő a zavarosban a bolsevizmus vérengzéseit és a kommün nemzeti vagyion pazarló uralmát. Amikor a csehek 13 megyét akartak szent István örökéből leszelni, a Világ, a zsidók legújabb leibzsumnálja, az egész eseményt egy gyöngö mondatba regisztrálja el: „öten szólaltak fel a parlamentben a csehek ellen.” És nincs egy elitélő, egy rosszalló szava az árulókhoz, nincs egy porszemnyi szimpátája az uralkodó nemzettel szemben.

A tény tehát bizonyos: Magyarországon a zsidóság nemzetközi jellege kezd mind élesebben kidomborodni. Számtalanszor éreztük mi ennek nagy hátrányát a világháborúban. A semleges országokban a nemzetközi zsidóság a háború eleje óta az antant ér-

dekében dolgozik. A zsidó szabadkőművesség pedig mindenütt ótestamentumi gyűlölettel vetette magát ellenünk. Olaszország árulása a zsidó páholyok legnagyobb diadala volt. Portugáliának beavatkozását ellenünk De Lima nagymester nyíltan mint zsidó szabadkőműves vívmányt ünnepelte. Hollandiában, Spanyolországban, az Egyesült-Államokban a legszenvedélyesebb pártoskodás támadt a zsidó lapokban — ellenünk. Csakis ez a nemzetközi összetartás és szugesztio magyarázza, hogy Németországban és nálunk is találkoztak zsidó lapok, amelyek leplezetlenül az ellenség ügyét támogatták.

De talán azt mondhatná valaki: a zsidóság eme hazafiatlan magatartása csak egy kis töredék rovására írható és nem szabad általánosítani. De ki nem látja, hogy ezt a töredéket Magyarországon könnyű volna féken tartani, ha a zsidóság akarná és igazán szimpatizálna a nemzettel? A magyarországi zsidóság azonban — úgy látszik — ezt fölöslegesnek tartja már. Mintha megismélnék az a történelmi igazság, hogy a zsidó mindig csak önérdékből húzott az uralkodó nemzethez. Most erre már nincs többé szüksége, Miután az uralkodó nemzet gazdasági és szellemi élete úgyszólván a kezében van, elég hatalmasnak érzi magát arra hogy ellene forduljon. A zsidó nálunk—úgy látszik— még hatalmasabb akar lenni. Van még nagy mágnesi és egyházi nagybirtok, mely nem az övé: vannak még állások, ahová még nem juthatott be minden elnyomó túlsúlyban. Hogy ezt is elérje, valóban kitűnő szövetségeseknek ígérkeznek a nemzetiségek, kapóra jön a zsidó fegyverbarátság a magyar hegemonia megdöntésére. A nemzetközi demokrácia jelszava pedig: földfelosztás és szekularizáció. Nos, e két jelszó megvalósítása a még kötött birtokok zsidó-

kézre jutását jelenti. És akkor meg van oldva a cionizmus, meglesz a második Kánaán.

És ezzel megoldottuk kitűzött föladatunkat: kifejtettük a magyarországi zsidókérdés okait.

IX.

A MEGOLDÁS FELÉ

Ágoston Péter, a legújabb magyar zsidóbírálot egy alternatívában látja a zsidókérdés radikális megoldását: vagy olvadjon bele egészen a fogadó népbe vagy menjen vissza Zsidóországba, másképp a zsidókérdés meg nem szűnik soha. Ami az utóbbit illeti, a tervbe vett Zsidóország nehezen fog sikerülni. Mert ámbár a háború alatt a cionista mozgalom eddig nem tapasztalt lendületet nyert, a kitelepítésnek óriási akadályai vannak. Hogy mást ne említsek, a zsidó népnek megint földmivelésre és állattenyésztésre kellene fanyalodnia, ami azonban a 2000 év alatt minden fárasztó testi munkától elszokott szervezetétől a heroizmus legmagasabb fokát követelné. A zsidó lélek azonban nagy áldozatokra képtelen,

A megoldás tehát Ágoston szerint csak a beolvadás lehet. Ez ellen szól azonban a diaszpóra 2000 esztendeje, de ellene szól különösen az az 50 év, hogy a zsidók recipiáltuk Magyarországon. Ledöntöttünk miatta minden válaszfalat, le mondtunk kedvéért még a házasság szentségéről is, de a zsidó csak nem lépet ki lelki ghettójából, továbbra is megmaradt közöttünk idegennek. A beolvadáshoz ugyanis nem elég a polgári házasság. A zsidónak először lelkiségéből kell kivetköznie, ezt azonban csak a kereszténység eredményezheti, A keresztény eszmék elfogadása és átélése nélkül lehet valaki a keresztény kultúra haszonélvezője, de tevékeny továbbépítője soha.

A kikeresztelkedéshez azonban szintén kevés a reményünk. Évről-évre a zsidónak csak elenyésző kis percentje fogadja el a kereszténységet vezérlő csillagul, önkénytes tömeges áttérésekre hitünk szerint csak a világ végén számíthatunk, Addig is a legjobb antiszemitizmus nem a gyűlölködő kiabálás, hanem a cselekvés.

A háború után a társadalomra nagy föladatok várnak, hogy okos birtokpolitikai törvények által mentse meg a magyarnak a létalapját: a földet. Míg nemzetünk lába alól ki nem rántották a földet, addig a magyar szilárdan áll az ezeréves Magyarországon,

De nagy föladat várnak a közoktatásra is amelynek nemes hivatása az internacionálé veszedelmeivel szemben fajji önérzetre nevelni a jövő nemzedékét, komoly munkára, a kereskedelmi, ipari, vállalkozói pályák megkedvelésére. Nekünk tanulnunk kell a zsidótól és letenni a közmondásos élhétlenségről, Míg iskoláztatásunkat nem vesszük oly komolyan, mint a zsidó: míg gyermekeinknek, elhanyagolt tótjainknak és ruthénjeinknek nem adjuk meg a módot arra, hogy írni-olvasni, számolni-tudással megszabaduljanak az uzsorás karmai közül, míg a tehetséges falusi és kisváros fiaink magasabb iskoláztatására szervezeteket nem alakítunk: míg nem nevelünk kellő számú parasztintelligenciát: addig a zsidó kérdés meg nem szűnik és hiábavaló minden toporzékoló antiszemitizmus.

Tehát okos birtokpolitika, magasabb és szervezettebb keresztény intelligencia — ez a zsidókérdés indirekt megoldása. A direkt megoldás a zsidótól függ.

Ne tekintsék a recepciót egyoldalú szerződésnek, amely nekik csak jogokat biztosít, de nem rója rájuk a súlyos kötelességet is, hogy a nemzethez átidomul-

janak. Amíg a zsidó borzadva kerüli a testi munkát: amíg a magyar föld termését csak betakarítani és liferálni akarja, de nem verejtékes munkával előállítani: míg a fogadónépek között csak vezető szerepet akar lefoglalni magának és irtózik a lemondást és áldozatot követelő honfiúi kötelességektől: amíg az államfentartó munkában minden irányban és megfelelő arányban ki nem veszi a részét: addig nem szűnik meg iránta a lelkek mélyéből fakadó ellenszenv és az antiszemitizmus taplója ki nem fog aludni.

A zsidónak tehát egész lényében kell átalakulnia, ha méltóképpen akarja meghálálni egy nemzetnek az iránta tanúsított nagylelkűséget. Nem elég kilépnie a zsidó közösségből és a lá Jásziék nyugateurópai kosztümöt öltetni hanem be kell lépnie a keresztény erkölcs és kultúra belső világába.

Jöjjenek tehát és olvasszák át lelküket az Evangélium melegén a kereszténységbe. Ne várják már a Messiást, aki rég megérkezett, hanem jöjjenek és élvezzék az ő országának áldásait. Joguk van hozzá. Hiszen ők adták Őt nekünk, ők feszítették Őt a keresztfára. Értük is meghalt Ő a Golgothán. Vére ne legyen rajtuk átok, hanem megtisztulás és egy szebb jövő záloga.
